

Arrest

nr. 223 853 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2019 met refertenummer X

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 augustus 1984.

Op 12 januari 2018 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus, die de Britse nationaliteit bezit.

Op 4 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 juli 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus, die de Britse nationaliteit bezit.

Op 17 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die tezamen in de vorm van een bijlage 20 op 21 januari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2018 werd ingediend door:

Naam: [G.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: 26.08.1984

Geboorteplaats: [O]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.01.2018 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde [A.S.C.], van Britse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 20.06.2016 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van €100 (x 6 = €600) wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

Uit de aard en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, is een bevel het enige alternatief. Er dient op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen persoon is. Bijgevolg dient hij het bestaan aan te tonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing “een inmenging” vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij een exceptie aan gebrek aan belang op omdat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend heeft.

2.2. Ingevolge de indiening van deze aanvraag werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, zodat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten krachtens artikel 1/3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is opgeschort totdat de gemachtigde inzake deze nieuwe aanvraag beslist. De Raad stelt vast dat het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie hooguit tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten thans niet kan worden uitgevoerd. De verzoekende partij heeft dus wel degelijk een belang om dit bevel aan te vechten. Het feit dat de verzoekende partij thans tijdelijk in het bezit is van een attest van immatriculatie heeft dan ook niet tot gevolg dat zij het belang zou verliezen bij het aanvechten van de beslissing tot weigering van verblijf. Een dergelijke aanvraag wijzigt de rechtstoestand van de verzoekende partij niet. Voorts blijkt uit de uiteenzetting van de verwerende partij evenmin dat er feitelijke omstandigheden zodanig gewijzigd zijn waardoor de verzoekende partij haar belang zou kunnen verliezen doordat ze heden niet meer beschikt over een actueel belang. Des te meer omdat *in casu* de centrale vraag is of het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving waardoor haar verblijf kan worden geweigerd. De exceptie wordt verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat tegen de weigeringsbeslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 43, 45, 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel als volgt uiteen:

“Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijfskaart ingediend als een familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag wordt geweigerd met het motief dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Verwerende partij verwijst daarvoor naar een veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank van ANTWERPEN waarbij verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 600 Euro wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

Verwerende partij leidt hieruit af dat verzoeker zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het wettelijke kader:

Artikel 43 stelt: De minister kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 45 par. 2 lid 2 stelt: Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig een reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamentele belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Toepassing van het wettelijke kader op het motief.

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de weigering van verblijf enkel en alleen is ingegeven op basis van artikel 43 2° Vw.

Doch verzoeker stelt vast dat verwerende partij met geen woord rept over het bestaan van artikel 45 par. 2 lid 2 Vw. Dit artikel stelt dat de minister heel precies moet motiveren. Indien verwerende partij een persoon wenst te weigeren op basis van de openbare orde moet hij werkelijk, actueel en een voldoende bedreiging vormen.

Verwerende partij maakt er zich gemakkelijk van af door enkel en alleen te verwijzen naar een correctionele veroordeling die verzoeker heeft opgelopen.

Doch artikel 45 par. 2 stelt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is om het verblijf te weigeren. Verwerende partij dient op basis van het derde lid van artikel 45 par. 2 Vw motiveren waarom verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn.

Dit houdt in dat de minister in de bestreden beslissing de inhoudt van het vonnis, de antecedenten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling moet mee nemen in zijn motivering.

Mocht verwerende partij de antecedenten die in het vonnis van de corr rb worden beschreven in acht genomen hebben dan komt tot uiting dat verzoeker verre van een gewoonte misdadiger is. Integendeel het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld komt door dat verzoeker er alles aan doet om uit illegaal verblijf te geraken. Verzoeker zat zo in de put dat hij ten einde rade inderdaad gebruik heeft gemaakt van een kaart die niet de zijne was. Mocht verzoeker over een kaart beschikken zou hij zich nooit aan dergelijke praktijken overleveren. Mocht verzoeker een verblijfskaart hebben, was het misdrijf nooit gebeurd.

Derhalve kan er toch niet gezegd worden dat verzoeker op heden die opnieuw zou doen. Dit is enkel en alleen een vermoeden die door geen enkel motief wordt geschraagd. Derhalve is het actuele niet meer aan de orde. Doch dit actuele en werkelijke bedreiging is NIET voldoende. Artikel 45 par. 2 lid 3 stelt duidelijk een 'ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang. Het fundamenteel belang houdt verband met 's lands democratische instellingen, het economisch belang van het land. Het misdrijf die verzoeker gepleegd heeft, raakt helemaal NIET aan 's lands democratische instellingen. Een ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang zijn personen die de aanslagen op 22 maart 2016 hebben gepleegd in Brussel. Het weze duidelijk dat verzoeker niet tot dergelijke personen behoort.

Verzoeker ruikt in de beslissing dat het verwerende partij te doen is om preventieve redenen. Doch de wetgever heeft duidelijk gesteld dat algemene preventieve redenen uit de boze zijn om de beslissing te schragen.

Verzoeker stelt vast dat het motief zijn de ene veroordeling die verzoeker heeft opgelopen bij de corr rb van ANTWERPEN de beslissing niet kan schragen gezien de duidelijkheid van artikel 45 par. 2 lid 2 en 3 Vw.

Verzoeker dient de wettelijke bepalingen toe te passen en ook de juiste wettelijke bepalingen en indien de wettelijke bepaling het voorschrijft om bijzonder de motiveren zoals in casu het geval is, dient verwerende partij dit te doen.

Verzoeker stelt aldus een gebrek in de motivering vast zoals voorgeschreven in artikel 45 par. 2 Vw. Verzoeker stelt tevens vast dat verwerende partij er enkel en alleen genoeg mee neemt om te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling doch niet nagaat wat de aanleiding was van het misdrijf, waarom de strafrechter slechts 6 maanden heeft gegeven en waarom geen jaar gevangenisstraf. Dit zijn allemaal zaken die moeten meespelen in een motivering waarbij verzoeker dient aan te tonen dat verzoeker een actueel, werkelijk gevaar is voor het fundamenteel belang des lands.

Verwerende partij heeft derhalve nagelaten het vonnis van de corr rb er grondig op na te lezen. Had zij dit gedaan dat had zij kunnen vaststellen, gezien de straf dat de misstap die verzoeker heeft gezet helemaal niet van die aard is dat hij kan bestempeld worden dat hij een bedreiging is voor 's lands fundamenteel belang. Verwerende partij is dus niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze niet correct beoordeeld en op grond daarvan zij tot huidige kennelijke onredelijke beslissing gekomen. Verzoeker toont derhalve een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Besluit:

Artikel 45 is duidelijk:

- *1 strafrechtelijke veroordeling is onvoldoende*
- *nergens blijkt uit de beslissing dat hij nu nog een gevaar zou betekenen voor de rust van de landgenoten in het Rijk of minstens voor het fundamenteel belang*

Het middel is gegrond wegens schending van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.1.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, daar er in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet – dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet worden samengelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de Vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de Vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt, onder meer een verwijderingsmaatregel, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, *Royer*, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt.49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het Vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

In de bestreden weigeringsbeslissing maakt de verwerende partij de volgende afweging inzake het gevaar voor de openbare orde:

“Betrokkene werd op 20.06.2016 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van €100 (x 6 = €600) wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

Uit de aard en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij er zich gemakkelijk van af maakt door enkel te verwijzen naar een correctionele veroordeling van de verzoekende partij. Zij wijst op artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet om te stellen dat een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is om het verblijf te weigeren. Zij betoogt dat er gemotiveerd dient te worden waarom zij een werkelijke, actuele en

voldoende bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn en dat er daarbij noodzakelijk rekening dient gehouden te worden met de inhoud van het vonnis en de antecedenten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling. De verzoekende partij stelt dat zij ten einde raad gebruik heeft gemaakt van een kaart die niet de hare was, omdat zij zo graag over een verblijfstitel wou beschikken. Zij betwist aldus niet dat zij terecht werd veroordeeld, maar stelt wel dat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat zij opnieuw dergelijke feiten zal plegen. Bovendien betoogt de verzoekende partij dat niet alleen het 'actuele' karakter ontbreekt, maar dat zij ook geenszins een ernstige bedreiging vormt *"voor een fundamenteel belang"*.

Het betoog van de verzoekende partij kan gevolgd worden. De motivering in de bestreden weigeringsbeslissing betreft een loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld en van de strafmaat, doch de concrete handelingen en precieze feiten die daaraan ten grondslag liggen, ontbreken. De verwerende partij meent ten onrechte de ernst van de gepleegde feiten klaarblijkelijk louter te kunnen afleiden uit de juridische kwalificatie van deze feiten en uit de strafmaat, waarbij zij het niet noodzakelijk acht ook nog maar de minste verduidelijking te geven omtrent de precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan de veroordeling ten grondslag liggen en die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat een verblijf enkel kan worden geweigerd op grond van openbare orde redenen als het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is, waarbij ook wordt gepreciseerd dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden kan zijn. Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde of openbare veiligheid oplevert. Het louter poneren dat de feiten ernstig zijn, volstaat *in casu* aldus niet. De Raad stelt bovendien vast dat het administratief dossier ook geen afschrift bevat van het vonnis van de correctionele rechtbank, enkel een uittreksel uit het strafregister. Het administratief dossier verschaft aldus evenmin enig inzicht in de concrete feitelijke gegevens die aan de strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen.

Gelet op bovenstaande heeft de verzoekende partij aangetoond dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom de verzoekende partij een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een bespreking van de overige onderdelen van het middel dringt zich dan ook niet meer op.

3.2. In een tweede middel, dat wordt ontwikkeld ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 52 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

3.2.1. Zij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten is onlosmakelijk verbonden met de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden.

Verzoeker heeft in punt A aangetoond dat de verwijzen naar artikel 43 Vw onvoldoende is gezien artikel 45 verwerende partij in de hand houdt om het verblijf van familieleden van een burger van de Unie te ontzeggen.

Indien de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden wordt vernietigd dient eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd omdat de wettelijke grond om een bevel om het grondgebied te verlaten met de nietigheid van de beslissing tot weigering van verblijf vervalft.

Artikel 52 par. 5 Vb is duidelijk: Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Gezien nu de beslissing tot verblijf wordt vernietigd bestaat de beslissing niet meer en derhalve kan er geen bevel om het grondgebied te worden afgegeven overeenkomstig artikel 52 par. 5 Vb gezien de rechtsgrond niet meer bestaat.

Derhalve kan verwerende partij indien de beslissing tot weigering van verblijf door de RVV wordt vernietigd niet meer dienstig verwijzen naar artikel 7 Vw.

Een schending van de motiveringsplicht wordt derhalve aangetoond in samenhang met artikel 52 par. 5 lid 4 Vb en artikel 7 Vw.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in dezelfde bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS